

Arrest

nr. 193 342 van 9 oktober 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 24 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 juli 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 maart 2017 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, dient op 22 december 2015 een aanvraag in voor een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 4 juli 2016, met kennisgeving op 22 februari 2017, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris genoemde aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.12.2015 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

M., A. (...) (RR: (...))

Geboren te Regueb op (...).1951

Nationaliteit: Tunesië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor M., A. (...). De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 29.06.2016 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, Tunesië.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan M., A. (...) te willen overhandigen.”

Eveneens op 4 juli 2016, met kennisgeving op 22 februari 2017, wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer

Naam + voornaam: M., A. (...)

geboortedatum: (...).1951

geboorteplaats: REGUEB

nationaliteit: Tunesië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene kreeg op 19.11.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 24.11.2015. Betrokkene werd opnieuw op Belgisch grondgebied aangetroffen”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. De verwerende partij roept in haar nota met opmerkingen de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep in wegens het laattijdig indienen van het verzoekschrift. Zij stelt:

“De in casu bestreden beslissing werd genomen op 04.07.2016 en op 22.02.2017 aan verzoekende partij ter kennis gebracht, zoals blijkt uit de door verzoekende partij ondertekende akte van kennisgeving.

Overeenkomstig artikel 39/57, 1° lid van de Vreemdelingenwet moet het in artikel 39/2 van de wet bedoelde beroep worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing.

Zodoende was 22.03.2017 in casu de laatste dag om het verzoekschrift op te sturen, terwijl verzoekende partij haar verzoekschrift dateert op 24.03.2017, zijnde aldus na de termijn van 30 dagen.

In zoverre verzoekende partij haar verzoekschrift na 22.03.2017 heeft verstuurd, heeft verzoekende partij dit beroep laattijdig ingesteld, en is het beroep onontvankelijk ratione temporis.”

2.1.2. Artikel 39/57, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) moet worden ingediend binnen een termijn van dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

De termijn van dertig dagen, bepaald in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet, is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

De bestreden beslissingen van 4 juli 2016 werden ter kennis gebracht aan de verzoekende partij op 22 februari 2017. Derhalve is 24 maart 2017 de uiterste datum waarop de verzoekende partij een verzoekschrift tot nietigverklaring kon indienen. Er moet dus worden vastgesteld dat het volgens de poststempel op 24 maart 2017 ingediende beroep niet laattijdig is, in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt.

Ter terechtzitting hierop gewezen stelt de advocaat van de verwerende partij dat haar exceptie van laattijdigheid ongegrond is.

De exceptie van laattijdigheid dient te worden verworpen.

2.2.1. De verwerende partij voert in haar nota met opmerkingen volgende exceptie aan met betrekking tot de tweede bestreden beslissing:

“Verzoeker ontbeert naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu maakt verzoekende partij melding van een schending van artikelen 3 en 8 EVRM, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schending geenszins kan worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verwerende partij besluit dan ook dat verzoekende partij haar annulatieberoep en vordering tot schorsing onontvankelijk zijn wegens gebrek aan belang."

2.2.2. Naar luid van artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Met betrekking tot het standpunt van de verwerende partij dat na een eventuele vernietiging, in ieder geval een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven, kan worden opgemerkt wat volgt.

Artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang,esignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na 5[vijf] maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.”

Van een gebonden bevoegdheid is sprake “wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

Daargelaten of de vermelding “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” in artikel 7 van de vreemdelingenwet op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een volledige gebonden bevoegdheid uitsluit en of dit op zich niet reeds toelaat de opgeworpen exceptie te verwerpen, dient te worden opgemerkt dat het woordje “moet” in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3, van de vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060).

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel *in concreto* dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie *in concreto* dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld *“que la compétence de la partie requérante n'était pas entièrement liée et que l'exception d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée.”* [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en *ex nunc* een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verwerende partij hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

De tweede exceptie wordt eveneens verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van *“artikel 7, §1 van het KB van 17 mei 2007”* en van *“de algemene rechtsbeginselen, inzonderheid het beginsel van behoorlijk bestuur, zorgvuldigheidsbeginsel en de kennelijke beoordelingsfout”*.

Het middel luidt als volgt:

“2.1.1.

Dat de bestreden beslissing motiveert dat er in casu niet kan worden afgeleid dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf.

Dat een dergelijke beslissing genomen werd op basis van het advies van de arts-adviseur dd. 29.06.2016 welke stelt dat niet kan worden afgeleid dat verzoeker op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een risico vormt voor een onmenselijke of vernederende behandeling, aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar én toegankelijk zijn in Tunesië, zodat er geen bezwaar is tegen een terugkeer van verzoeker naar Tunesië.

Met betrekking tot de toegankelijkheid van deze zorgen, verwijst de arts-adviseur dat enerzijds naar informatie uit de MedCOI-databank die niet publiek is en anderzijds naar het feit dat men in Tunesië van een zorgverzekering kan genieten indien men via arbeid bijdragen gedurende 50 dagen per 2 trimesters of 80 dagen per 4 trimesters gewerkt heeft, waaruit de arts-adviseur besluit dat verzoeker op 64-jarige leeftijd in Tunesië verbleef, zodat er mag van uitgegaan worden dat verzoeker op die manier voldoende heeft bijgedragen aan het Tunesische zorgverzekeringsstelsel om hiervoor in aanmerking te komen.

2.1.2.

Dat de arts-adviseur de aanwezigheid en toegankelijkheid van de nodige medische zorgen voor verzoeker onderzocht heeft door o.m. gebruik te maken van informatie verkregen via de niet publieke MedCOI-databank.

Dat door gebruik te maken van informatie verkregen van een niet publieke databank, de rechten van verdediging worden geschonden.

Ook de Federale Ombudsman heeft duidelijk in zijn rapport van 2016 gesteld dat de MedCOI-databank toegankelijk moet zijn voor de huisarts van de betrokkene (Rapport Federale Ombudsman, Medische regularisatie, werking van de afdeling 9ter bij de Dienst Vreemdelingenzaken, 16 november 2016, p. 59 zie <http://www.federaalombudsman.be/nl/content/publicatie-van-het-onderzoeksverslag-medische-regularisatie>).

Bovendien wordt in de disclaimer van de MedCOI databank duidelijk wordt gesteld dat de geleverde informatie in de databank beperkt is tot de beschikbaarheid van de medische behandeling in slechts één welbepaalde kliniek of gezondheidsinstelling (zie advies arts-adviseur dd. 29.06.2017, p. 1).

Bijgevolg beperkt de informatie uit de MedCOI databank zich slechts tot de aanwezigheid van bepaalde medische zorgen in één instelling en wordt in de databank uiteraard de instelling besproken waar deze zorgen voorhanden zijn.

Een dergelijke informatie is dan ook niet accuraat, nu het perfect mogelijk is dat slechts in één gezondheidsinstelling in Tunesië bepaalde medische zorgen voorhanden zijn, terwijl deze niet aanwezig zijn in de rest van het land. Aan de hand van een dergelijke zeer beperkte informatie adviezen verstrekken betreffende de aanwezigheid en toegankelijkheid van medische zorgen in Armenië is dan ook niet correct.

Bovendien geeft de MedCOI databank geen informatie met betrekking tot de toegankelijkheid van de beschreven behandelingen (zie disclaimer MedCOI-databank, advies arts-adviseur dd. 29.06.2017, p.1). Bijgevolg is het zeer goed mogelijk dat de in de MedCOI-databank beschreven behandeling enkel financieel toegankelijk is voor de rijke toplaag van de Tunesiërs (met medische privé-verzekeringen), doch voor gewone burgers volledig onbetaalbaar is.

Tevens is het mogelijk dat een bepaalde medische behandeling voorhanden is in een gezondheidsinstelling, doch niet steeds ononderbroken, wegens bv. onvoldoende stock of gebrekkige leveringen van medicijnen. Ook dienaangaande doet de MedCOI-databank geen uitspraak, zodat de informatie aanwezig in de Med-COI-databank dan ook een onvolledig beeld geeft van de situatie van de medische zorgen in Tunesië.

Terwijl volgens het kwestieuze rapport van de federale ombudsman er meerdere factoren de toegankelijkheid van een medische behandeling in gevaar kunnen brengen, zoals tekortkoming in de bevoorrading en de distributiesystemen van de geneesmiddelen, hun hogere prijs waardoor ze de facto ontoegankelijk zijn voor het gros van de bevolking, het onvermogen om werk te vinden op een redelijke afstand van de plaats waar medische zorg wordt toegekend, discriminaties op basis van ras, religie, politieke overtuiging of wegens de etnisch of sociale herkomst, de financiële situatie, enz. (Rapport Federale Ombudsman, Medische regularisatie, werking van de afdeling 9ter bij de Dienst Vreemdelingenzaken, 16 november 2016, p. 37, zie <http://www.federaalombudsman.be/nl/content/publicatie-van-het-onderzoeksverslag-medische-regularisatie>).

Bovendien moet ook bij het onderzoek naar de toegankelijkheid van de verzorging in het land van herkomst rekening worden gehouden door de arts-adviseur met de individuele situatie van de aanvrager in de reële sociale context zoals die ter ondersteuning van de aanvraag is meegedeeld (Rapport Federale Ombudsman, Medische regularisatie, werking van de afdeling 9ter bij de Dienst Vreemdelingenzaken, 16 november 2016, p. 58, zie <http://www.federaalombudsman.be/nl/content/publicatie-van-het-onderzoeksverslag-medische-regularisatie>).

Dat in casu de adviserend geneesheer enkel de niet-publieke MedCOI-databank heeft geraadpleegd om tot zijn bevindingen te komen, zonder rekening te houden met andere factoren zoals o.a. tekortkoming bevoorrading, hoge prijs, enz...

Dat de arts-adviseur dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze te werk is gegaan bij het opstellen van zijn advies.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat de arts-adviseur bovendien stelt dat de voor verzoeker nodige medicatie beschikbaar is in Tunesië, zoals venlafaxine, terwijl uit zoekwerk blijkt dat venlafaxine niet te koop is in Tunesië (stuk 2).

Dat de bestreden beslissing dan ook niet op een zorgvuldige wijze werd genomen en dan ook het beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht schendt en tevens een schending inhoudt van artikel 9ter Vw. en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen.

2.1.3.

Dat de arts-adviseur verder aanhaalt dat de CNNS verantwoordelijk is voor het Tunesische sociale zekerheidssysteem op het gebied van invaliditeit, ouderdom, werkloosheid en kindergeld, terwijl de zorgverzekering verantwoordelijk voor werkongevallen, ziekten, beroepsziekten en zwangerschappen valt onder het beheer van de CNAM.

Om van de voordelen die verbonden zijn aan de zorgverzekering te genieten, zou men via arbeid moeten bijdragen gedurende 50 dagen per 2 trimesters of 80 dagen gedurende 4 trimesters. Hiermee zou een verzekerde toegang hebben tot de gezondheidsvoorzieningen verbonden aan de CNSS.

Aangezien verzoeker 64 jaar oud was toen hij Tunesië verliet en men in Tunesië recht heeft op een ouderdomspensioen vanaf de leeftijd van 60 jaar indien men 10 jaar heeft bijgedragen, meent de arts-adviseur dat ervanuit mag worden gegaan dat verzoeker voldoende heeft bijgedragen aan het Tunesische zorgverzekeringssysteem om hiervoor in aanmerking te komen.

Hieruit zou mogen worden afgeleid dat de medische zorgen in hoofdte van verzoeker in Tunesië toegankelijk zijn.

De arts-adviseur baseert zijn medisch advies dan ook op loutere veronderstellingen, zonder verder na te gaan of verzoeker daadwerkelijk recht heeft op een zorgverzekering in Tunesië, quod non.

Een dergelijk advies kan dan ook geenszins aanvaard worden, nu de arts-adviseur op geen enkel ogenblik heeft nagegaan of verzoeker effectief gewerkt heeft in Tunesië en of hij wel effectief voldoende bijgedragen heeft teneinde voor de zorgverzekering in aanmerking te komen.

Hiervoor diende de arts-adviseur dan ook minstens contact op te nemen met verzoeker teneinde nadere informatie te verstrekken zodat de arts-adviseur een volledig beeld kon hebben van de situatie van verzoeker op het ogenblik van het verlenen van het advies.

Zonder meer ervan uitgaan dat verzoeker wel in aanmerking komt voor een zorgverzekering op basis van zijn leeftijd, is dan ook geenszins een correcte en of zorgvuldige werkwijze.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit immers voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (RvS., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verweerder liet na dit te doen, waardoor hij de zorgvuldigheidsplicht geschonden heeft.

Bovendien legt verzoeker in bijlage attesten voor waaruit blijkt dat hij enerzijds niet is ingeschreven bij de CNNS (stuk 3 van het CNNS dd. 27.02.2017) en anderzijds hij ook niet aangesloten is bij de CNRPS (stuk 4 attest CNRPS dd. 27.02.2017).

Dat de bestreden beslissing dan ook louter van assumpties is uitgegaan om te stellen dat verzoeker kan genieten van een zorgverzekering en hierdoor de nodige medische zorgen in Tunesië in zijn hoofdte toegankelijk zijn.

Dat het medisch advies dan ook foutief gemotiveerd is en louter gebaseerd is op veronderstellingen, zodat er sprake is van een schending van de motiveringsplicht zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en tevens het beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht geschonden werd.

2.1.5.

Dat verzoeker in zijn aanvraag voldoende heeft aangetoond dat verzoeker in Tunesië geenszins de nodige medische behandeling zal kunnen bekomen, hetzij wegens geen financiële toegankelijkheid, hetzij wegens geen of beperkte aanwezigheid, wat ertoe zal leiden dat er in casu sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

“A lack of proper care in a case where someone is suffering from a serious illness could in certain circumstances amount a treatment contrary article 3” (Commissie Mensenrechten dd. 19 mei 1994, Tanko/vs Finland, in P.J. VAN KRIEKEN (red.), *Health, Migration and Return. A Handbook for a Multidisciplinary Approach*, 376-381).

Dat er in casu dan ook sprake is van een schending van artikel 9ter Vw. en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

2.1.6.

Dat uit het voorgaande dan ook zonder enige twijfel blijkt dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de motivering van bestuurshandelingen, van artikel 3 EVRM en van de algemene rechtsbeginselen, inzonderheid het beginsel van behoorlijk bestuur, zorgvuldigheidsbeginsel en de kennelijke beoordelingsfout.”

3.1.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 9ter van de Vreemdelingenwet;
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;
- de artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- artikel 3 EVRM;
- artikel 7, §1 van het Vreemdelingenbesluit;
- het zorgvuldigheidsbeginsel.

Er zou tevens sprake zijn van een “kennelijke beoordelingsfout”.

De verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van art. 7, §1 van het Koninklijk Besluit van 17.05.2007.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Voorts laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht beslist heeft om verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet ongegrond te verklaren.

Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke

integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoekende partij geen actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en dit gelet op het gegeven dat er in Tunesië behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is, terwijl verzoekende partij ook kan reizen naar dit land.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat daarbij rekening werd gehouden met de medische verslagen die verzoekende partij heeft voorgelegd, terwijl de arts-adviseur ook verwijst naar de verschillende door hem geraadpleegde bronnen, die ofwel online consulteerbaar zijn, ofwel kunnen worden nagegaan in het administratief dossier.

Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Tunesië, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Verzoekende partij voert aan dat de arts-adviseur niet vermocht verwijzen naar de MedCOI databank, nu de informatie hiervan niet publiek toegankelijk is en dus niet kan worden gecontroleerd. Verzoekende partij voert ook aan dat MedCOI enkel uitspraak doet over de beschikbaarheid van de medische behandeling in één welbepaalde kliniek en bepaalde medische zorgen in één instelling, en niet over de toegankelijkheid ervan. Verzoekende partij stelt ook dat MedCOI zich enkel uitspreekt over de beschikbaarheid in een welbepaalde instelling.

Verzoekende partij stelt ook dat het ‘mogelijk’ is dat de medicatie niet ononderbroken beschikbaar is.

De kritiek is aldus gericht tegen het gegeven dat de arts-adviseur zich steunt op informatie van het MedCOI-project.

Het Med-COI project is een project rond uitwisselen van bestaande informatie, beste praktijkvoering en ontwikkelen van een gemeenschappelijke aanpak in het verzamelen en gebruik van medische COI (country of origin information); het MedCOI- project is gebaseerd op een initiatief van de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst, Bureau Medische Advisering, telt 17 partners (16 Europese landen en het International Centre for Migration Policy Development) en wordt gefinancierd door het European Refugee Fund).

Deze dokters, die gegarandeerd anoniem blijven, werden gevonden door bemiddeling van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken en zijn ambassades overzee. Zij werden vervolgens contractueel aangenomen door de Medische Adviesdienst van het Nederlandse Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties (IND). Deze dokters bezorgen de informatie over de beschikbaarheid van behandelingen in de landen waar ze actief zijn.

Verweerder stelt vooreerst vast dat de kritiek van verzoekende partij strikt hypothetisch van aard is. Verzoekende partij uit algemene opmerkingen met betrekking tot de werking van het MedCOI project, zonder dat verzoekende partij daarbij ook effectief iets inbrengt tegen de inhoud van de informatie die blijkt uit de verslagen van MedCOI. De vraag stelt zich dan ook naar het belang van verzoekende partij bij haar kritiek, die van algemene draagwijdte is, maar niet in concreto aanduidt of de bronnen in casu ook daadwerkelijk onbetrouwbaar of incorrect zouden zijn, zoals verzoekende partij voorhoudt.

Het loutere gegeven dat het MedCOI project samenwerkt met dokters die anoniem blijven, doet bovendien geen afbreuk aan de inhoud van de door dit project (dat zelf sterk gereguleerd is, en onder toezicht staat van het Europe Refugee Fund) aangeleverde informatie.

Bovendien is de informatie van het MedCOI project terug te vinden in het administratief dossier, zodat verzoekende partij de inhoud ervan kan toetsen.

Waar verzoekende partij zich beroept op het feit dat in het MedCOI verslag enkel uitspraak wordt gedaan over de beschikbaarheid, en niet over de toegankelijkheid, merkt verweerder op dat niet kan worden ingezien hoe deze kritiek afbreuk kan doen aan de inhoud van het advies van de arts-adviseur, nu deze zich voor zijn onderzoek naar de toegankelijkheid heeft gebaseerd op andere bronnen. De arts-adviseur heeft in zijn advies ten andere uitdrukkelijk bevestigd dat het MedCOI rapport enkel op de beschikbaarheid van de zorgen en medicatie betrekking heeft.

De kritiek van verzoekende partij als zou er ‘mogelijk’ geen ononderbroken beschikbaarheid zijn in de gezondheidsinstellingen aangehaald door het MedCOI rapport is (zoals ook blijkt uit de bewoordingen gehanteerd in het verzoekschrift) strikt hypothetisch. De stelling als zou door het MedCOI rapport geen informatie worden gegeven over de reële beschikbaarheid is bovendien zonder meer incorrect, nu in het

request form expliciet werd gevraagd aan de dokters die het verslag invulden, om te verduidelijken of er al dan niet sprake was van 'medication supply problems'.

De door verzoekende partij aangevoerde schendingen, die allen steunen op de premisse dat informatie van het MedCOI project niet verifieerbaar zou zijn, kunnen dan ook niet worden aangenomen.

Verder beweert verzoekende partij dat de arts-adviseur zijn medisch advies op loutere veronderstellingen baseert, zonder verder na te gaan of verzoeker recht heeft op een zorgverzekering in Tunesië.

Verweerder merkt op dat de door verzoekende partij opgeworpen kritiek een tegenstrijdig karakter heeft. Zo blijkt verzoekende partij een individuele beschouwing van haar persoonlijke situatie na te streven, maar laat zij tegelijk na om bewijzen aan te voeren van haar individuele situatie.

Zo voert zij aan dat medisch adviseur niet heeft nagegaan of verzoeker effectief gewerkt heeft in Tunesië en voldoende heeft bijgedragen teneinde in aanmerking te komen voor een zorgverzekering.

Verzoekende partij blijft in gebreke aan te tonen dat zij niet gewerkt heeft in Tunesië en niet heeft bijgedragen aan het zorgverzekeringssysteem.

Nogmaals wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing wel degelijk de toegankelijkheid heeft onderzocht doch dat verzoekers een andere invulling geven aan het begrip 'toegankelijkheid'. De invulling die verzoekers lijken te geven aan toegankelijkheid, met name dat naast het onderzoek naar een sociaal zekerheidssysteem ook dient te worden onderzocht wat de effectieve toegankelijkheid is van dit gezondheidssysteem in concreto, vindt geen steun in de rechtspraak van het EHRM.

Verweerder benadrukt tevens dat dit betoog van verzoekende partij dient te worden beoordeeld tegen de achtergrond van het gegeven dat de wetgever, bij de invoering van artikel 9ter in de Vreemdelingenwet, vooropstelde dat: "Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens" (Parl. St. Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 35).

Het was bijgevolg de uitdrukkelijke wil van de wetgever om de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische behandeling en opvolging in het herkomstland te beoordelen binnen de limieten van de rechtspraak van het EHRM. Het is bijgevolg nuttig om kort in te gaan op de rechtspraak van dit Hof inzake de verwijdering van (ernstig) zieke vreemdelingen.

Het EHRM oordeelde in Grote Kamer dat artikel 3 van het EVRM niet het recht aan een vreemdeling waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan zijn land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand beïnvloedt en de levensverwachting op significante wijze vermindert, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Het EVRM is volgens het EHRM immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het EHRM kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. t. het Verenigd Koninkrijk).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat het gegeven dat een medische behandeling beperkt beschikbaar is omwille van logistieke of geografische redenen en dus minder makkelijk te verkrijgen of minder toegankelijk is in het land van terugkeer dan in de betrokken Verdragsluitende Staat, hetzij dat financiële toegankelijkheid van de beschikbare behandeling ernstige problemen kan geven, niet doorslaggevend is (EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Ameghigan v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing)).

Zie in die zin:

"Uit de hierboven aangehaalde door het EHRM in Grote Kamer vastgestelde principes die het EHRM in dergelijke zaken hanteert, blijkt dat artikel 3 van het EVRM geenszins een verplichting inhoudt om verzoekster in België verder te behandelen voor haar aandoening omdat de (louter op algemene wijze aangetoonde) staat van het Kosovaars systeem van gezondheidszorg niet zou voldoen aan de Belgische standaarden. Tevens blijkt uit de hierboven geciteerde rechtspraak van het EHRM dat kostenloosheid van de medische behandeling geenszins een vereiste is en dat zelfs al zou er een aanzienlijke kost zijn voor verzoekers, zulks er geenszins toe leidt dat dit strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

[...] Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden of slechts tegen betaling door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Verder dient er

toch op gewezen te worden dat de informatie waarop de verwerende partij zich gebaseerd heeft van een recentere datum is dan de informatie waarop de verzoekers zich steunen. [...]

Nogmaals wordt er op gewezen dat de bestreden beslissing wel degelijk de toegankelijkheid heeft onderzocht doch dat verzoekers een andere invulling geven aan het begrip 'toegankelijkheid'. De invulling die verzoekers lijken te geven aan toegankelijkheid, met name dat naast het onderzoek naar de beschikbaarheid van medicatie ook dient te worden onderzocht wat de effectieve toegankelijkheid is en hoe het zit met de continuïteit van de medicatie, vindt geen steun in de rechtspraak van het EHRM en kan in deze dan ook niet toelaten te besluiten dat er een verkeerde toepassing is gemaakt van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet of dat de bestreden beslissing op dit punt gebrekkig gemotiveerd is." (R.v.V. nr. 74.693 van 7 februari 2012)

Verzoekende partij gaat bij haar kritiek volledig voorbij aan de motieven van het advies van de arts-adviseur, motieven die dan ook niet worden weerlegd. Verzoekende partij maakt op geen enkele manier aannemelijk dat de arts-adviseur in casu op onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft besloten dat de nodige medische zorgen en opvolging niet beschikbaar en toegankelijk zouden zijn in het herkomstland. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing ten onrechte werd geoordeeld dat zij zich niet kan beroepen op artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard.

Waar verzoekster verwijst naar art. 3 EVRM herhaalt verweerder dat de arts-adviseur het onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische behandeling binnen de grenzen van de rechtspraak van het EHRM heeft gevoerd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de arts-adviseur noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Gelet op het voorgaande is het eerste middel onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.1.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering houdt *in casu* nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de eerste bestreden beslissing als volgt:

"§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate

behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1

De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2

Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan.

§ 4

(...)

§ 5

De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6

(...)

§ 7

(...)

§ 8

(...).”

In casu baseert de verwerende partij haar beslissing op het advies van de ambtenaar-geneesheer van 29 juni 2016 met betrekking tot de medische toestand van de verzoekende partij, die lijdt aan een majeure depressie met intermitterende psychotische kenmerken. Dit advies, dat een geheel vormt met de motieven van de eerste bestreden beslissing, luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 22.12.2015.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u mededelen:

- *25/11/2015: afspraakbevestiging.*
- *Verwijzend naar het standaard medisch getuigschrift d.d. 09/12/2015 van de hand van dr. E. (...) waaruit blijkt dat betrokkene lijdt aan een majeure depressie met randpsychotische kenmerken.*
Medicatie: Venlafaxine. Psychotherapeutische begeleiding.
- *Verwijzend naar het standaard medisch getuigschrift d.d. 18/03/2016 van dr. E. (...) waaruit blijkt dat betrokkene lijdt aan een majeure depressieve decompensatie met intermitterende psychotische kenmerken.*

Medicatie: Venlafaxine en Alprazolam. Ambulante psychotherapeutische begeleiding.

- *18/03/2016: medicatievoorschrift.*

Ik weerhoud dat betrokkene, een man van 65 jaar uit Tunesië, lijdt aan een majeure depressie met intermitterende psychotische kenmerken. Medicatie: Venlafaxine en Alprazolam. Samen met een ambulante psychotherapeutische begeleiding. Het valt aan te raden dat deze man verder behandeld en opgevolgd wordt voor de psychiatrische problematiek.

De vraag stelt zich in hoeverre dit mogelijk is in Tunesië, het land van herkomst.

Wat betreft de beschikbaarheid van de behandeling en opvolging in Tunesië:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

- *Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is:*

o Aanvraag Medcoi met het unieke referentienummer BMA-8077

o Aanvraag Medcoi met het unieke referentienummer BMA-8077

Uit deze informatie blijkt dat ambulante psychiatrische zorgen beschikbaar zijn in Tunesië. Crisisinterventie is mogelijk in het geval van zelfmoordpoging.

Wat betreft de medicatie:

- *Venlafaxine: is beschikbaar.*
- *Alprazolam kan vervangen worden door een analoog benzodiazepine zoals Lorazepam of Diazepam die beide beschikbaar zijn.*

Hieruit blijkt dat verdere opvolging en behandeling beschikbaar is in Tunesië.

Reizen met deze pathologie behoort tot de mogelijkheden.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen medische noodzaak tot mantelzorg.

Zodoende is er geen medisch bezwaar in verband met een terugkeer naar het land van herkomst.

Wat betreft de toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in Tunesië:

Uit het toegankelijkheidsonderzoek op 28/6/2016 blijkt het volgende:

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel afgegeven worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds.... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.*

De CNSS (Caisse Nationale de Sécurité Sociale) is verantwoordelijk voor het Tunesische sociale zekerheidssysteem op het gebied invaliditeit, ouderdom, werkloosheid en kindergeld. De zorgverzekering verantwoordelijk voor werkongevallen, ziekten, beroepsziekten en zwangerschappen valt onder het beheer van de CNAM (Caisse Nationale d'Assurance Maladie). Om van de voordelen die verbonden zijn aan de zorgverzekering te genieten, moet men via arbeid bijdragen gedurende 50 dagen per twee trimesters, of 80 dagen per vier trimesters.

Hiermee heeft de verzekerde (en diens gezin) toegang tot de gezondheidsvoorzieningen (ziekenhuizen en poliklinieken) verbonden aan de CNSS. De CNSS en CNAM nemen ook een deel van de kosten over wanneer men gehospitaliseerd dient te worden, en dit voor zowel publieke als private ziekenhuizen, bij de private sector kunnen er wel bijkomende voorwaarden gelden.

Wat betreft de toegankelijkheid van de nodige medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. (Arrest RW nr, 81574 van 23 mei 2012).

Betrokkene is 65 jaar oud. In Tunesië heeft men recht op een ouderdomspensioen vanaf de leeftijd van 60 jaar als men 10 jaar heeft bijgedragen. Betrokkene verbleef tot 643-jarige leeftijd in Tunesië dus er mag vanuit gegaan worden dat betrokkene op die manier voldoende heeft bijgedragen aan het Tunesisch zorgverzekeringssysteem om hiervoor in aanmerking te komen.

Hieruit mag blijken dat de medische zorgen toegankelijk zijn.

Conclusie:

Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een risico vormt voor een onmenselijke of vernederende behandeling, aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar én toegankelijk zijn in Tunesië.

Vanuit medisch standpunt is er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar Tunesië.

In de hoop u hiermee voldoende geïnformeerd te hebben,"

De Raad benadrukt dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische gegevens uitsluitend tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer behoren en het de Raad niet toekomt de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer te betwisten (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)). De Raad kan hierbij slechts nagaan of de bevindingen van de arts-adviseur niet zijn gebaseerd op een gebrekkige of onjuiste feitenvinding en of geen incorrecte toepassing werd gemaakt van de toepasselijke wets- of reglementaire bepalingen.

De verzoekende partij kan vooreerst niet ernstig voorhouden dat de ambtenaar-geneesheer zich bij het onderzoek van de beschikbaarheid van de noodzakelijke behandeling in Tunesië niet mocht baseren op informatie afkomstig uit de MedCOI databank. Zo wordt in het advies zelf in de eerste voetnoot verduidelijkt wat het MedCOI project inhoudt en hoe informatie wordt verschaft over de beschikbaarheid in het land van herkomst.

Er wordt gesteld:

“in het MedCOI-project wordt er informatie verzameld over de beschikbaarheid van medische behandelingen in de landen van herkomst en deze informatie wordt in een niet-publieke databank geplaatst die enkel toegankelijk is voor de partners van dit project. Het MedCOI-project is gebaseerd op een initiatief van de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst, Bureau Medische Advisering (BMA), telt heden 15 partners (14 Europese landen en het International Centre for Migration Policy Development) en wordt gefinancierd door European Asylum, Migration and Integration Fund (AMIF)..

Disclaimer: De geleverde informatie is beperkt tot de beschikbaarheid van de medische behandeling, gewoonlijk in een welbepaalde kliniek of gezondheidsinstelling, in het land van herkomst. Er wordt geen informatie over de toegankelijkheid van de behandeling verschaft. De informatie wordt met grote zorg verzameld. De BMA doet zijn uiterste best om accurate, transparante en actuele informatie te leveren binnen een beperkt tijdsbestek. Echter, dit document heeft niet de pretentie exhaustief te zijn. Geen rechten, zoals medische aansprakelijkheid kunnen uit de inhoud gepuurd worden. BMA krijgt informatie van de volgende 3 bronnen:

International SOS is een leidinggevende internationale onderneming die medische bijstand en veiligheidsdiensten verleent. Zij heeft kantoren in meer dan 70 landen en beschikt over een wereldwijd netwerk van 27 bijstandscentra, 31 klinieken, 700 externe sites. International SOS heeft zich contractueel verbonden tot het leveren van informatie over de beschikbaarheid van medische behandelingen in landen over de hele wereld. Meer inlichtingen over deze organisatie is te vinden op de international SOS website: <https://www.internationalsos.com/>

Allianz Global Assistance is een wereldwijde reisbijstandsverzekering onderneming. Met hun eigen operationele centra in 34 landen, meer dan 100 correspondenten en 400.000 kwalitatieve dienstverleners, weet de onderneming waar ook ter wereld voor welke specifieke medische aandoening dan ook de juiste medische behandeling te vinden. Allianz Global Assistance heeft zich contractueel verbonden om informatie over de beschikbaarheid van medische behandelingen in landen over de hele wereld te verstrekken. Meer informatie over de organisatie kan gevonden worden op de website van Allianz Global Assistance: www.allianz-global-assistance.com

Lokale artsen die in het land van herkomst werken, waarvan de identiteit beschermd wordt, werden uitgekozen door ambtenaren van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse zaken via haar ambassades in het buitenland op basis van vooraf vastgelegde selectiecriteria; betrouwbaarheid, over een medisch professioneel netwerk in het land van herkomst beschikken, in het land van herkomst wonen en werken, over talenkennis beschikken en meer praktische criteria, zoals communicatiemogelijkheden en over voldoende tijd beschikken om de aanvragen te verwerken. Deze artsen werden gecontracteerd door het BMA in Nederland om informatie te verstrekken over de beschikbaarheid van medische behandelingen in de landen waar zij verbleven. De identiteit van de lokale artsen wordt om veiligheidsredenen beschermd. De persoonlijke gegevens en CV's van de lokale artsen zijn gekend door het BMA en het Ministerie van Buitenlandse Zaken in Nederland. De exacte specialisatie van de lokale arts is irrelevant omdat één van de selectiecriteria hun medisch professioneel netwerk in het land van herkomst is. Op deze manier kunnen zijn vragen over eender welke medische specialisatie beantwoorden. De medische informatie die door International SOS, Allianz Global Assistance en de lokaal gecontracteerde artsen wordt verstrekt, wordt beoordeeld door de artsen van het BMA.”

Overigens geeft de ambtenaar-geneesheer zelf aan dat de informatie uit de databank niet publiek is. Doch de verzoekende partij gaat eraan voorbij dat de stukken uit de databank waarop het advies is gebaseerd, zich in het administratief dossier bevinden. De verzoekende partij had aldus de kans de stukken in te kijken indien zij dit wenste. Zij voert verder niet aan dat haar dit werd verhinderd. Voorts ziet de Raad niet in hoe de grief die stelt dat de federale ombudsman in zijn rapport van 2016 aangeeft dat de MedCOI databank toegankelijk moet zijn voor de huisarts van de betrokkene, afbreuk kan doen aan de motieven van de eerste bestreden beslissing. Het belang bij deze grief blijkt overigens niet, nu de verzoekende partij zelf via de mogelijkheid tot inzage van het administratief dossier, toegang had tot de relevante gegevens uit de databank.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat uit de disclaimer van het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat deze slechts informatie verschaft over de beschikbaarheid van de noodzakelijke medische zorgen in het land van herkomst, lijkt zij eraan voorbij te gaan dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies eveneens een onderzoek doet naar de toegankelijkheid van deze zorgen, zich baserend op andere bronnen dan de MedCOI databank. In zoverre de verzoekende partij grieven uit met betrekking tot het feit dat de informatie van het MedCOI project niet de toegankelijkheid van de nodige zorgen garandeert, is het betoog niet dienstig.

Het feit dat de informatie van de MedCOI databank beperkt is tot de beschikbaarheid van de medische behandeling in slechts één welbepaalde gezondheidsinstelling, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat deze behandeling dus wel degelijk beschikbaar is, hetgeen de verzoekende partij niet ontkent. De verzoekende partij beperkt zich in deze tot algemene kritiek met betrekking tot het MedCOI project, doch maakt geenszins met concrete elementen aannemelijk dat zij zelf geschaad is bij de beschikbaarheid van de voor haar noodzakelijke behandeling op een welbepaalde plaats, noch toont zij aan dat deze niet beschikbaar zou zijn op de plaats waar zij zich naartoe zou begeven, of dat zij zich niet zou kunnen begeven naar de plaats waarvan in de documenten van de MedCOI databank blijkt dat de beschikbaarheid van de nodige medische zorgen er is vastgesteld.

Waar de verzoekende partij stelt dat het zeer goed mogelijk is dat de in de MedCOI beschreven behandeling enkel financieel toegankelijk is voor de rijke toplaag, dient te worden herhaald dat de verzoekende partij voorbijgaat aan het toegankelijkheidsonderzoek, waarbij op grond van andere bronnen de toegankelijkheid, met inbegrip van de financiële toegankelijkheid, werd onderzocht. Met haar louter vage en niet op zichzelf betrokken beschouwingen doet zij de conclusie met betrekking tot de financiële toegankelijkheid geenszins teniet.

Verder beperkt zij zich, verwijzend naar het rapport van de federale ombudsman, tot louter algemene beschouwingen aangaande de mogelijke factoren die de toegankelijkheid van een medische behandeling in gevaar kunnen brengen. Met betrekking tot de toegankelijkheid oordeelde de ambtenaar-geneesheer in zijn advies het volgende:

“Wat betreft de toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in Tunesië:

Uit het toegankelijkheidsonderzoek op 28/6/2016 blijkt het volgende:

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel afgegeven worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds.... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager. De CNSS (Caisse Nationale de Sécurité Sociale) is verantwoordelijk voor het Tunesische sociale zekerheidssysteem op het gebied invaliditeit, ouderdom, werkloosheid en kindergeld. De zorgverzekering verantwoordelijk voor werkongevallen, ziekten, beroepsziekten en zwangerschappen valt onder het beheer van de CNAM (Caisse Nationale d'Assurance Maladie). Om van de voordelen die verbonden zijn aan de zorgverzekering te genieten, moet men via arbeid bijdragen gedurende 50 dagen per twee trimesters, of 80 dagen per vier trimesters.*

Hiermee heeft de verzekerde (en diens gezin) toegang tot de gezondheidsvoorzieningen (ziekenhuizen en poliklinieken) verbonden aan de CNSS. De CNSS en CNAM nemen ook een deel van de kosten over wanneer men gehospitaliseerd dient te worden, en dit voor zowel publieke als private ziekenhuizen, bij de private sector kunnen er wel bijkomende voorwaarden gelden.

Wat betreft de toegankelijkheid van de nodige medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. (Arrest RW nr, 81574 van 23 mei 2012).

Betrokkene is 65 jaar oud. In Tunesië heeft men recht op een ouderdomspensioen vanaf de leeftijd van 60 jaar als men 10 jaar heeft bijgedragen. Betrokkene verbleef tot 643-jarige leeftijd in Tunesië dus er mag vanuit gegaan worden dat betrokkene op die manier voldoende heeft bijgedragen aan het Tunesisch zorgverzekeringsstelsel om hiervoor in aanmerking te komen.

Hieruit mag blijken dat de medische zorgen toegankelijk zijn.”

Haar ongeconcretiseerd betoog met slechts een algemene verwijzing naar een rapport van de ombudsman, doet geen afbreuk aan de conclusie dat *in casu* de toegankelijkheid van de nodige zorgen in Tunesië is gegarandeerd. Bovendien stelt de verzoekende partij zelf in haar middel dat “Bovendien moet ook bij het onderzoek naar de toegankelijkheid van de verzorging in het land van herkomst rekening worden gehouden door de arts-adviseur met de individuele situatie van de aanvrager in de reële sociale context zoals die ter ondersteuning van de aanvraag is meegedeeld (Rapport Federale Ombudsman, Medische regularisatie, werking van de afdeling 9ter bij de Dienst Vreemdelingenzaken, 16 november 2016, p. 58, zie <http://www.federaalombudsman.be/nl/content/publicatie-van-het-onderzoeksverslag-medische-regularisatie>).” (eigen onderlijning). Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij naar aanleiding van haar aanvraag op geen enkele wijze haar twijfels uitte dat de behandeling in Tunesië voor haar niet financieel toegankelijk zou zijn, laat staan dat zij hier bewijs van bijbracht. Zij stelde slechts dat “enkel in de grote steden is soms een ziekenhuis voor geestelijke gezondheidszorg dat beschikt over de nodige middelen”, waarmee zij in feite zelf aangeeft dat de noodzakelijke behandeling wel degelijk beschikbaar is in Tunesië. Zij kan niet van de verwerende partij verwachten dat in het kader van een aanvraagprocedure elementen worden onderzocht die zij niet aanbracht en overigens in het kader van haar verzoekschrift evenmin staat. De bewijslast rust op de aanvrager, van wie kan worden verwacht dat hij alle nuttige inlichtingen die zijn zaak aanbelangen aan de verwerende partij overmaakt opdat deze in het onderzoek van de aanvraag kunnen worden betrokken.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat uit de MedCOI documenten niet blijkt dat een behandeling steeds ononderbroken voorhanden is en deze aldus een onvolledig beeld geven van de medische zorgen in Tunesië, kan zij niet worden gevolgd. Zij kan niet ernstig voorhouden dat de MedCOI documentatie geen informatie geeft over de reële beschikbaarheid, gelet op de aard van het project, zoals hierboven verduidelijkt. Voorts blijkt uit de MedCOI documenten die zich in het administratief dossier bevinden niet dat er bevoorradingsproblemen zijn betreffende lorazepam, venlafaxine en diazepam. De status van deze medicatie wordt omschreven als “available”. Bovendien toont zij niet met concrete gegevens aan dat de voor haar noodzakelijke zorgen niet ononderbroken beschikbaar zouden zijn, of waaruit zij dit zou afleiden, temeer de status van de medicatie wordt omschreven als “available”.

Waar de verzoekende partij bij haar verzoekschrift een stuk voegt waaruit zou moeten blijken dat venlafaxine niet te koop zou zijn in Tunesië, dient te worden opgemerkt dat dit stuk pas na het nemen van de bestreden beslissingen aan de verwerende partij ter kennis wordt gebracht, zodat zij de verwerende partij en de ambtenaar-geneesheer niet kan verwijten er geen rekening mee te hebben gehouden bij hun beoordeling. Bovendien is dit tegengesproken door de gegevens in het administratief dossier. De Raad kan er in het kader van zijn annulatiebevoegdheid zoals hoger aangegeven geen rekening mee houden. Dezelfde redenering geldt met betrekking tot de in het kader van het verzoekschrift voorgelegde attesten waaruit zou blijken dat de verzoekende partij niet is ingeschreven bij de CNNS en de CNRPS. Deze stukken dateren van 27 februari 2017, dus van na het nemen van de bestreden beslissingen, zodat de verzoekende partij de verwerende partij en de ambtenaar-geneesheer niet kan verwijten ermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissingen. Overigens toont zij niet aan dat zij deze bewijzen met betrekking tot de zorgverzekering niet kon bekomen voor het nemen van de bestreden beslissingen.

Waar de verzoekende partij de verwerende partij verwijt zich te baseren op loutere veronderstellingen waar deze stelt dat de verzoekende partij recht heeft op een zorgverzekering in Tunesië, dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij haar eigen nalatigheid niet aan de verwerende partij of de ambtenaar-geneesheer kan verwijten. Zoals reeds gesteld, bracht de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag geen enkel element naar voor waaruit zou moeten blijken dat zich problemen zouden stellen met betrekking tot de toegang tot de zorgen in Tunesië. Het komt de Raad aldus

kennelijk redelijk voor dat de ambtenaar-geneesheer aldus met betrekking tot de toegankelijkheid hoger geciteerde analyse maakte.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de ambtenaar-geneesheer hierbij geenszins uitgaat van loutere veronderstellingen, doch dat hij zich hiervoor baseerde op bronnenmateriaal waarnaar in het advies wordt verwezen. Overigens doet de verzoekende partij evenmin in haar verzoekschrift pogingen om aan te tonen dat zij zich niet op de ziekteverzekering zou kunnen beroepen. Zo geeft zij niet aan niet te hebben gewerkt en aldus bijdragen te hebben geleverd tot de zorgverzekering, terwijl zij niet ontkent er tot 64-jarige leeftijd te hebben verbleven. Verder weerlegt zij niet dat zij er geen recht zou hebben op een ouderdomspensioen. De grieven beperken zich tot het uiten van beweringen zonder meer. De ambtenaar-geneesheer kon op kennelijk redelijke wijze besluiten dat uit de voorliggende gegevens niet blijkt dat de verzoekende partij zich geen toegang zou kunnen verschaffen tot de nodige zorgen bij gebrek aan financiële middelen of omdat zij geen beroep zou kunnen doen op de zorgverzekering.

De verwerende partij wijst er in haar nota terecht op dat de kritiek van de verzoekende partij tegenstrijdig is nu zij enerzijds een individuele beoordeling van haar persoonlijke situatie wenst, doch anderzijds naliet en nalaat bewijzen aan te brengen aangaande haar persoonlijke situatie. Zo gaat de ambtenaar-geneesheer er, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, allerminst zonder meer van uit dat zij een beroep zal kunnen doen op de zorgverzekering, doch maakt hij een concrete analyse gebaseerd op de gegevens die door de verzoekende partij werden verstrekt. De verzoekende partij kan zoals werd gesteld haar eigen nalatigheid niet aan de tegenpartij verwijten. Zoals reeds blijkt uit het voorgaande, kan de verzoekende partij *in casu* niet ernstig voorhouden dat zij *“in zijn aanvraag voldoende heeft aangetoond dat verzoeker in Tunesië geenszins de nodige medische behandeling zal kunnen bekomen, hetzij wegens geen financiële toegankelijkheid, hetzij wegens geen of beperkte aanwezigheid”*, nu hierover geen bezorgdheden in de aanvraag werden geuit. Zij weerlegt met haar betoog geenszins de conclusies van het onderzoek van de ambtenaar-geneesheer met betrekking tot de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de *in casu* nodige zorgen in Tunesië.

Waar de verzoekende partij aangeeft dat de verwerende partij minstens contact met haar had dienen op te nemen, kan zij niet worden gevolgd. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet weliswaar dat het bestuur bijkomende inlichtingen kan vragen maar in de bewoordingen van deze artikelen kan geen plicht tot het vragen van bijkomende inlichtingen worden gelezen.

In zoverre de verzoekende partij, waar zij lijkt voor te houden dat haar direct en persoonlijk inlichtingen had moeten worden gevraagd of dat zij in de gelegenheid diende te worden gesteld stukken voor te leggen, met haar betoog de schending van de hoorplicht aanvoert, houdt die als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; I. Opdebeek, *“De hoorplicht” in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). De eerste bestreden beslissing betreft de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van de verzoekende partij, maar houdt een weigering in om een door hen gevraagd voordeel – m.n. de machtiging tot verblijf in het Koninkrijk – te verlenen. Te dezen kan de verzoekende partij niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (RvS 21 september 2009, nr. 196.233). Daarenboven heeft de verzoekende partij ruimschoots de tijd gehad om haar aanvraag aan te vullen en alle relevante informatie bij te brengen.

Bovendien laat zij na aan te geven welke concrete gegevens zij dan wel zou hebben meegedeeld die de bestreden beslissingen zouden hebben kunnen beïnvloeden. Een schending van de hoorplicht wordt niet aangetoond.

Daarnaast moet worden aangegeven dat de door de verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer, overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vijfde lid, van de vreemdelingenwet, *“indien hij dit nodig acht”* een vreemdeling *“kan”* onderzoeken. Het komt alleen aan de ambtenaar-geneesheer toe te beslissen of hij van deze mogelijkheid dient gebruik te maken. Het feit dat de ambtenaar-geneesheer oordeelde dat dit niet vereist was, leidt *in casu* niet tot de conclusie dat artikel 9ter van de

vreemdelingenwet werd geschonden of dat de bestreden beslissingen geen correcte feitelijke grondslag heeft. De ambtenaar-geneesheer heeft het feit dat bij de verzoekende partij een majeure depressie met psychotische kenmerken werd vastgesteld op zich ook niet in vraag gesteld, zodat niet kan worden ingezien waarom hij nog een eigen onderzoek om zelf een diagnose te stellen zou dienen door te voeren. De verzoekende partij maakt niet met concrete argumenten aannemelijk dat *in casu* een eigen onderzoek door de ambtenaar-geneesheer noodzakelijk was. Het feit dat zij in haar aanvraag heeft aangeboden bereid te zijn tot een medisch onderzoek, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Hoewel artikel 9ter, § 1, van de vreemdelingenwet erin voorziet dat de ambtenaar-geneesheer indien hij dit nodig acht "(...) een bijkomend advies (kan) inwinnen van deskundigen" dient te worden opgemerkt dat hij hiertoe niet verplicht is (cf. RvS 29 oktober 2010, nr. 208.585; RvS 16 april 2012, nr. 8.348 (c)). Artikel 9ter, § 1, vijfde lid, van de vreemdelingenwet voorziet weliswaar dat het bestuur bijkomende inlichtingen kan vragen maar in de bewoordingen van dit artikel kan geen plicht tot het vragen van bijkomende inlichtingen worden gelezen. De keuze om beroep te doen op een deskundige of om bijkomend medisch advies in te winnen, behoort derhalve tot de autonome appreciatie van de ambtenaar-geneesheer en de bewijslast inzake de medische verblijfsaanvraag blijft in de eerste plaats op de aanvrager zelf rusten.

Artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007, dat bepaalt dat "*Indien nodig vraagt de ambtenaar-geneesheer, overeenkomstig [1 artikel 9ter, § 1, tweede lid,]1, van de wet, een bijkomend advies aan een deskundige in één van de hierna vermelde medische disciplines (...)*", doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Het behoort tevens tot de uitsluitende bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om te oordelen of hij de voorgelegde attesten voldoende acht om een advies te kunnen verstrekken nopens het in artikel 9ter, § 1, van de vreemdelingenwet vermelde risico en de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar de vreemdeling verblijft.

Bovendien geeft de verzoekende partij geenszins aan wat een bijkomend onderzoek zou hebben opgeleverd dat in strijd zou zijn met de bevindingen van de ambtenaar-geneesheer of wat zij beschouwt als aanwijzingen die een bijkomend onderzoek noodzakelijk zouden maken.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om deze beslissing te schragen. De schending van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont zij aan dat er sprake is van een kennelijke beoordelingsfout.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de verzoekende partij de schending eveneens aanvoert, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

In zoverre de verzoekende partij de rechten van verdediging geschonden acht, wijst de Raad erop dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken, doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, luidt dit artikel als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke

democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer”.

In de zaak *N. vs. het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest *D. vs. The United Kingdom* (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96), waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

“42. In summary, the Court observes that since D. v. the United Kingdom, it has consistently applied the following principles.

Aliens who are subject to expulsion cannot in principle claim any entitlement to remain in the territory of a Contracting State in order to continue to benefit from medical, social or other forms of assistance and services provided by the expelling State. The fact that the applicants circumstances, including his life expectancy, would be significantly reduced if he were to be removed from the Contracting State is not sufficient in itself to give rise to a breach of Article 3. The decision to remove an alien who is suffering from a serious mental or physical illness to a country where the facilities for the treatment of that illness are inferior to those available in the Contracting State may raise an issue under Article 3, but only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food shelter or social support.

43. The Court does not exclude that there may be other very exceptional cases where the humanitarian considerations are equally compelling. However, It considers that It should maintain the high threshold set in D. v. the United Kingdom and applied in its subsequent case-law, which it regards as correct in principle, given that in such cases the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with in the receiving country.

44. Although many of the rights it contains have implications of a social or economic nature, the Convention is essentially directed at the protection of civil and political rights (Airey v. Ireland, judgment of 9 October 1979, Series A n°. 32, § 26). Furthermore, inherent in the whole of the Convention is a search for a fair balance between the demands of the general interest of the community and the requirements of the protection of the individuals fundamental rights (see Soering v. the United Kingdom, judgment of 7 July 1989, Series A n°. 161, § 89). Advances in medical science, together with social and economic differences between countries, entail that the level of treatment available in the Contracting State and the country of origin may vary considerably. While It is necessary, given the fundamental importance of Article 3 of the Convention system, for the Court to retain a degree of flexibility to prevent expulsion in very exceptional cases,

Article 3 does not place an obligation on the Contracting State to alleviate such disparities through the provision of free and unlimited health care to all aliens without a right to stay within its jurisdiction. A finding to the contrary would place too great a burden on the Contracting States.

45. Finally, the Court observes that, although the present application, in common with most of those referred to above, is concerned with the expulsion of a person with an HIV and AIDS-related condition, the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious, naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduced life expectancy and require specialized medical treatment which may not be so readily available in the applicant's country of origin or which may be available only at substantial cost.”

Vervolgens past het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), zetelend in Grote Kamer, deze principes toe op de hem voorliggende zaak:

“4. Application of the above principles to the present case

46. The Court observes at the outset that, although the applicant applied for, and was refused, asylum in the United Kingdom, she does not complain before the Court that her removal to Uganda would put her at risk of deliberate, politically motivated ill-treatment. Her claim under Article 3 is based solely on her serious medical condition and the lack of sufficient treatment available for it in her home country.

47. In 1998 the applicant was diagnosed as having two AIDS defining illnesses and a high level of immunosuppression. As a result of the medical treatment she has received in the United Kingdom her condition is now stable. She is fit to travel and will remain fit as long as she continues to receive the basic treatment she needs. The evidence before the national courts indicate however, that if the

applicant were to be deprived of her present medication her condition would rapidly deteriorate and she would suffer ill-health, discomfort, pain and death within a few years (see paragraphs 14-17 above).

48. According to information collated by the World Health Organization (see paragraph 19 above), antiretroviral medication is available in Uganda, although through lack of resources it is received by only half of those in need. The applicant claims that she would be unable to afford the treatment and that it would not be available to her in the rural area from which she comes. It appears that she has family members in Uganda, although she claims that they would not be willing or able to care for her if she were seriously ill.

49. The United Kingdom authorities have provided the applicant with medical and social assistance at public expense during the nine-year period it has taken for her asylum application and claims under Articles 3 and 8 of the Convention to be determined by the domestic courts and this Court. However, this does not in itself entail a duty on the part of the respondent State to continue so to provide for her.

50. The Court accepts that the quality of the applicant's life, and her life expectancy, would be affected if she were returned to Uganda. The applicant is not, however, at the present time critically ill. The rapidity of the deterioration which she would suffer and the extent to which she would be able to obtain access to medical treatment, support and care, including help from relatives, must involve a certain degree of speculation, particularly in view of the constantly evolving situation as regards the treatment of HIV and AIDS worldwide.

51. In the Court's view, the applicant's case cannot be distinguished from those cited in paragraphs 36-41 above. It does not disclose very exceptional circumstances, such as in *D. v. the United Kingdom* (cited

above), and the implementation of the decision to remove the applicant to Uganda would not give rise to a violation of Article 3 of the Convention."

De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. De zaak *N. vs. The United Kingdom* handelde over de uitzetting van een hiv-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ("a very exceptional case"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, *N. vs. Verenigd Koninkrijk*, § 42). Het EHRM oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een staat te blijven louter om de reden dat die staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, *N. t. Verenigd Koninkrijk*, § 42).

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door *D. vs. The United Kingdom* werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. In casu oordeelde het Hof dat uit de beschikbare informatie bleek dat antiretrovirale middelen in principe beschikbaar zijn in Oeganda – al geraakten ze wegens een gebrek aan middelen vaak maar bij de helft van de personen die deze nodig hadden – en zouden ze niet beschikbaar zijn in verzoeksters rurale streek van afkomst en zou ze deze middelen naar eigen zeggen niet kunnen betalen, noch zou zij op de steun en zorg van de in Oeganda aanwezige familieleden kunnen rekenen. Op het moment van de behandeling van de zaak was haar gezondheidstoestand niet kritiek, de snelheid van haar achteruitgang was volgens het Hof onderhevig aan een bepaalde graad van speculatie. De Grote Kamer kwam tot de conclusie dat er geen sprake was van de zeer uitzonderlijke omstandigheden zoals in voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* en besloot dat haar uitzetting niet in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel, zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom*, te behouden. In *D. vs. The United Kingdom* waren de zeer uitzonderlijke omstandigheden volgens het Hof: "only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the *D.* case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death,

could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support."

Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Illustratief hiervoor is dat sinds *D. vs. The United Kingdom* geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken.

In de zaak *Paposhvili t. België* van 13 december 2016 bevestigt de Grote Kamer van het EHRM de principes die in de zaak *N. t. Verenigd Koninkrijk* worden gehanteerd en verfijnt men verder in overweging 183 als volgt: *"The Court considers that the "other very exceptional cases" within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness."*

Aldus blijkt uit §183 van genoemd arrest dat onder "andere uitzonderlijke gevallen" wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd.

Door in het verzoekschrift enkel te verwijzen naar artikel 3 van het EVRM en een handboek aangaande deze materie, en verder argumenten te herhalen die reeds werden besproken, maakt de verzoekende partij geenszins een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk. De verwerende partij oordeelde dat er aan de verzoekende partij geen verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kon worden toegestaan. De middelen die zij hiertegen aanvoerde, werden zoals blijkt uit het voorgaande, ongegrond, minstens onontvankelijk bevonden. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissingen maakt geen grond tot vernietiging uit.

Voorts is er geen schending van artikel 3 van het EVRM wanneer de betrokkene in het land van herkomst de noodzakelijke medische zorgen kan krijgen, ook al zijn die zorgen niet van hetzelfde niveau als in het land waar de betrokkene op dat ogenblik verblijft; dat, al zou de gezondheidszorg in het herkomstland niet optimaal zijn, dit niet inhoudt dat de noodzakelijke zorgen er niet zouden kunnen worden verkregen (RvS 14 februari 2008, nr. 179.633). Evenmin doorslaggevend is het gegeven dat een medische behandeling beperkt beschikbaar is omwille van logistieke of geografische redenen en dus minder makkelijk te verkrijgen of minder toegankelijk in het land van terugkeer dan in de betrokken verdragsluitende staat, hetzij dat financiële toegankelijkheid van de beschikbare behandeling ernstige problemen geeft (EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, *SCC v. Zweden*; EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, *Ndangoya v. Zweden*; EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, *Amegnigan v. Nederland*).

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat haar medische situatie dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. Zij toont, zoals blijkt uit het voorgaande, niet aan dat de verwerende partij en de ambtenaar-geneesheer niet handelden na grondig onderzoek van de elementen die zij aanbracht.

Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat een terugkeer naar het herkomstland een schending van artikel 3 van het EVRM teweegbrengt.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

Het middel luidt als volgt:

“Dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met de het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden de gezondheidstoestand van de betrokkenen, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Ook artikel 74/11, §3 Vw. bepaalt dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet kan ingaan tegen bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4 Vw.

Dat in casu verweerder het bevel om het grondgebied te verlaten enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat aan verzoekers niet over een geldig visum beschikt.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekster conform artikel 74/13 Vw. en artikel 8 EVRM bij het afleveren van dit bevel om het grondgebied te verlaten.

Bovendien werd ook een mogelijke schending van artikel 8 EVRM niet onderzocht, niettegenstaande verweerder op de hoogte is van het feit dat de zus van verzoeker, evenals zijn schoonbroer en hun kinderen in België verblijven.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel, van de artikelen 74/11 en 74/13 Vw. en artikel 8 EVRM.”

3.2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet;*
- artikel 74/13 van de vreemdelingenwet;*
- artikel 8 EVRM.*

In een tweede middel uit verzoekende partij kritiek op het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat verweerder gelden dat verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging diende te motiveren nopens een mogelijke schending van art. 8 EVRM. Art. 8 EVRM bevat geen dergelijke motiveringsplicht.

10/15

“Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij van mening is dat artikel 8 zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht” (RVV, nr. 8.469, 07.03.2008).

Dit wordt ook bevestigd in de rechtspraak van de Raad van State:

“(…); dat artikel 8 van het E.V.R.M. geen volledige formele motiveringsplicht inhoudt maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter wel nagaat of de minister niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest niet op onwettige wijze heeft beslist dat op grond van die gegevens, en omdat andere gegevens slechts nadien werden

aangebracht, geen schending van artikel 8 van het E.V.R.M. blijkt; dat het eerste onderdeel van het tweede middel ongegrond is;

Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de voormelde beoordeling niet zijn in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet omschreven annulatiebevoegdheid heeft overschreden; dat de annulatierechter, anders dan de cassatierechter, kennis van de feiten kan nemen om althans een marginale toetsing uit te voeren; dat het tweede onderdeel van het tweede middel ongegrond is;" (RvS nr. 205.942 van 29 juni 2010, www.raadvst-consetat.be, onderlijning toegevoegd).

En ook:

"Overwegende, wat de artikelen 8 van het E.V.R.M. en 22 van de Grondwet betreft, dat luidens deze bepalingen eenieder recht heeft op gezinsleven voor zover er geen wettelijke regelingen zijn voorzien die hieraan beperkingen stellen; dat de verzoekende partij een Russische onderdaan is en als dusdanig onderworpen aan de bepalingen van de Vreemdelingenwet, inzonderheid artikel 2, 2/; dat de in voormeld artikel vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten tot doel hebben een controle uit te oefenen met betrekking tot de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven; dat aldus een doel wordt nagestreefd dat is voorzien als mogelijke uitzondering op het recht op gezinsleven; dat daarenboven de verplichting om over deze documenten te beschikken wettelijk voorzien is, zodat aan de grondwettelijke vereisten eveneens is voldaan; dat overigens dient te worden vastgesteld dat de ingeroepen bepalingen niet de draagwijdte en de inhoud hebben die de verzoekende partij hen toekent; dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet moet blijken dat de bevoegde overheid de evenredigheidsafweging heeft gemaakt." (RvS nr. 125.588 dd. 21 november 2003).

Zie ook het volgende zeer recente arrest:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag als annulatierechter te onderzoeken of aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM is voldaan en of voldaan is aan de voorwaarden voor een inmenging in het gezinsleven wanneer een schending van die verdragsbepaling wordt opgeworpen. Door dit in punt 3.3.2.1 van het bestreden arrest te onderzoeken aan de hand van de door de verzoeker aangevoerde elementen en te besluiten dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet blijkt, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn bevoegdheid als annulatierechter niet overschreden en zich niet in de plaats van het bestuur gesteld om de aanvankelijk bestreden beslissing zelf te motiveren. Verzoeker toont geen onwettigheid aan in de concrete motieven van het bestreden arrest betreffende de toepassing van artikel 8 van het EVRM. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt terecht op dat artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht oplegt. Het vierde middel is in de mate ongegrond." (R.v.St. nr. 233.125 van 3 december 2015)

Verzoekende partij beroept zich op art. 74/11 Vreemdelingenwet, doch dit artikel heeft betrekking op beslissingen waarbij een inreisverbod wordt opgelegd, en kan dan ook niet in verband worden gebracht met de bestreden beslissing.

Verzoekende partij uit nog kritiek op de bestreden beslissing, omdat hieruit niet werd gemotiveerd met betrekking tot het gezins- en familieleven van verzoekende partij, onder verwijzing naar art. 74/13 Vreemdelingenwet.

Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat "bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land", kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te houden met voormelde elementen.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen.

Zie ter zake ook de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen." (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

"Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, moet kunnen worden vastgesteld dat de gemachtigde bij het nemen van de

verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 voortvloeit.” (R.v.V. nr. 146.296 van 26 mei 2015)

“Er dient evenwel op te worden gewezen dat, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen motiveringsplicht omvat. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat wel degelijk rekening werd gehouden met het gezins- en familieleven van de verzoeker en met het hoger belang van zijn kind en dat ter zake een afweging is gebeurd. Zo blijkt uit de synthesesnota 5926245 van 29 juli 2014, die zich in het administratief dossier bevindt, dat de verblijfsaanvraag van de verzoeker op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd onderzocht, vooraleer huidig bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, en dat rekening werd gehouden met de volgende elementen uit de aanvraag [...]” (R.v.V. nr. 145.109 van 8 mei 2015)

Terwijl in casu uit de stukken van het administratief dossier afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, nu eerder reeds een omstandig onderzoek werd uitgevoerd naar haar situatie op dit punt, in het licht van de door haar aangevoerde medische elementen bij de aanvraag op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont geen schending aan van art. 74/13 Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij slaagt er al evenmin in een schending van art. 8 EVRM aannemelijk te maken.

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Verzoekende partij verwijst naar haar zus en schoonbroer. Verzoekende partij blijft in gebreke bijkomende banden van afhankelijkheid aan te tonen.

“Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden.” (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015)

“De Raad wijst er evenwel op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds meermaals geoordeeld heeft dat een familieband tussen meerderjarige broers/zussen/ouders niet aangenomen kan worden, tenzij er kan aangetoond worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan. (EHRM, 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09 ; EHRM, 2003, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands, nr. 31519/96)” (R.v.V. nr. 125.589 dd. 13.06.2014)

“Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen meerderjarige broers en zusters. Er wordt aangenomen dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt. Zo volstaat het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats op zich niet om een gezinssituatie te scheppen. In casu blijkt dat verzoekende partij ruim 32 jaar oud is, dat zij lerares is, dat zij sedert 15 maart 2006 gehuwd is en dat haar moeder nog in Irak verblijft. Daartegenover staat alleen dat zij tijdelijk, dit is vanaf haar recente aankomst in België, samenwoont met een broer en de loutere bewering van deze broer afhankelijk te zijn. In die omstandigheden kan in redelijkheid aangenomen worden dat er geen gezinsleven met deze broer voorhanden is dat de bescherming van artikel 8 EVRM verdient.” (R.v.V. nr. 72.100 van 19 december 2011)

“Relaties tussen broers en zussen, ‘do not necessarily attract the protection of Article 8 without further elements of dependency involving more than the normal emotional ties’ (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34 ; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99, Javeed v. Nederland). Verzoekende partij toont een dergelijke band van afhankelijkheid met haar broer niet in concreto aan.” (R.v.V. nr. 106.291 dd. 03.07.2013)

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoekende partij gaat hier zelfs niet op in.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

"Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd." (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar zus wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

"Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de

vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De tweede bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1°, en artikel 74/14, §3, 4°, van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt nu zij niet in het bezit is van een geldig visum, waarbij de termijn om het grondgebied te verlaten wordt teruggebracht naar 0 dagen omdat de verzoekende partij geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 november 2015 en zij opnieuw op het grondgebied werd aangetroffen.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821). de verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat de tweede bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd omdat enkel werd gesteld dat zij niet over een geldig visum beschikt.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de tweede bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering houdt *in casu* nazicht in van de aangevoerde schending van de artikelen 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het, zoals reeds gesteld, niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet in de hoofding van haar middel en zij verder specifiek verwijst naar artikel 74/11, §3, van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2

De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3

Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze bepaling betrekking heeft op inreisverboden, terwijl de tweede bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft. De verzoekende partij kan de schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet *in casu* niet dienstig aanvoeren.

Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM kan vooreerst worden opgemerkt dat deze bepaling geen formele motiveringsplicht inhoudt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In casu beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’. Het betreft een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en*

T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

In casu verwijt de verzoekende partij de verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met het feit dat haar zus, schoonbroer en hun kinderen in België verblijven. Zij laat echter na aan te tonen dat zij met hen een gezin zou vormen in de zin van artikel 8 van het EVRM en wijst niet op (bijkomende) banden van afhankelijkheid.

De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt ook dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). De verzoekende partij, die meerderjarig is, toont met haar betoog niet aan dat tussen haar en haar zus, haar schoonbroer en hun kinderen bijkomende banden anders dan de gewone affectieve banden zouden bestaan.

De Raad stelt, gelet op de voorgaande elementen, vast dat de verzoekende partij in gebreke blijft om het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen.

Daargelaten deze vaststelling, betreft het *in casu* een situatie eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beoogt. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). In dat opzicht beschikt de Staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de Staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De verzoekende partij voert echter geen concrete elementen aan die haar beletten het voorgehouden gezinsleven elders verder te zetten. Geen element wordt kenbaar gemaakt waaruit blijkt dat haar zus, haar schoonbroer en hun kinderen waarmee zij beweert een gezinsband in de zin van artikel 8 van het EVRM te hebben, haar niet kunnen vergezellen. De tweede bestreden beslissing heeft bovendien enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. De tweede bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het vermeende gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, *Gul/Zwitserland*, 22 EHRR 228).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, luidde deze bepaling ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De verzoekende partij kan niet voorhouden dat de verwerende partij de formele motiveringsplicht miskende door in de bestreden beslissing niet te verwijzen naar haar medische situatie. De verwerende partij heeft immers, alvorens de *in casu* tweede bestreden beslissing te nemen, de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond verklaard, na onderzoek van de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen in het land van herkomst, namelijk Tunesië. De Raad kan dan ook niet inzien waarom de verwerende partij de medische situatie op zich nog zou dienen te betrekken bij het opleggen van het bevel om het grondgebied te verlaten dat is gegrond op de vaststelling dat zij niet in het bezit is van een geldig visum en hieromtrent nog een bijkomende toelichting diende te voorzien. Nu door de controlearts reeds werd vastgesteld dat de verzoekende partij geen mantelzorg om medische redenen behoeft, dat reizen met haar pathologie tot de mogelijkheden behoort en dat er medisch geen bezwaar is in verband met een terugkeer naar Tunesië, overtuigt de verzoekende partij evenmin dat nog enige motivering was vereist in het licht van de medische toestand.

Verder kan worden opgemerkt dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen uitdrukkelijke motiveringsplicht omvat (RvS 8 januari 2016, nr. 11.716 (c)). De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden als zou de verwerende partij blijk geven niet op de hoogte te zijn van het bestaan van de medische toestand nu de beide bestreden beslissingen tegelijk werden genomen en ter kennis gebracht.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van 22 december 2015 een overzichtsdocument werd opgesteld. Hierin wordt uitdrukkelijk verwezen naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en naar de elementen waarmee door de verwerende partij rekening dient te worden gehouden bij het nemen van een verwijderingsmaatregel. Het is tekenend dat de verwerende partij geen elementen heeft weerhouden in dit overzichtsdocument die in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in rekening dienen te worden gebracht.

Voorts kan worden opgemerkt dat uit het administratief dossier nergens blijkt dat de verzoekende partij nergens kenbaar heeft gemaakt dat er sprake is van een kind met wiens hoger belang rekening dient te worden gehouden. Tevens wordt in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd aangaande de medische toestand van de verzoekende partij en werd hoger aangetoond dat zij geen elementen aangaande het bestaan van een gezinsleven aannemelijk maakte. De verzoekende partij toont niet aan welk aspect in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet in rekening zou zijn gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de tweede bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van

29 juli 1991, van de artikelen 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN